

MOTÝL

JANA ŠULKOVÁ

**Silnejšia
ako osud**

Silnejšia ako osud

JANA ŠULKOVÁ

**Silnejšia
ako osud**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Jana Šulková 2015
Design © Motýl design 2015
Cover photo © Aleshyn Andrei/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-057-5

Dodnes neviem, či som bola natoľko zbabelá, že som nedokázala odhaliť pravdu pred ľuďmi, ktorých som najviac milovala, alebo natoľko silná a odhodlaná zvládnuť to sama.

Nepocítiť prejavy ľútosti, nespôsobovať bolesť aj im.

Nedívať sa, ako sa na mňa nasilu usmievajú cez slzy, ktoré ich štípu v očiach a čakajú, kedy sa budú môcť voľne skotúľať po líkach.

Ako im mesiace ničím najkrajšie obdobie života. Ako ich sužuje strach.

A možno som sa bála ja. Že to nezvládnem, opustia ma v najhoršom a ja to vzdám a padnem na dno priepasti, nad ktorou balansujem už dlho.

Ako som to urobila? Sama neviem... Presviedčala som samu seba, že som silná. Silnejšia ako osud. Dnes viem, že som taká len chcela byť. Rozum mi to diktoval. Nevzdávať sa, bojovať, myslieť pozitívne! No hlboko vo vnútri to tak nebolo. Vzdala som to už dávno. Chcela som byť silná. Silnejšia ako osud.

1

„Hlúpe počasie! Dokedy to bude ešte trvať?“ šomrem si popod nos, keď zízam von oknom. Bláznivý apríl sa prejavuje v celej svojej kráse. Päť minút svieti slnko, nato hrmí, potom prší, a napokon zase svieti slnko. Včera som na zastávke autobusu schytala aj spršku krúp. Hrôza!

„Nevšímaj si to, Lara,“ flochne na mňa Kačena a ospalo mrká viečkami. Táto prednáška sa hádam nikdy neskončí. Dejiny etiky, koho to už len zaujíma?! Pomrvím sa a hlasno vzdychnem. Ledva vyčkám, kým profesor dorozpráva a ja budem môcť utiecť k svojim koňom. K tým majestátnym nemým tvorom, ktoré mi tolko dávajú. Vždy keď vysadnem do sedla, všetko zlé zo mňa razom opadne.

Znova sa zahľadím von oknom a jedným uchom počúvam prednášku. Samé bla, bla, bla... Slová mi úplne unikajú a nedávajú mi nijaký význam. Čakala som, že vysoká škola bude predsa len o niečom inom ako stredná. Moja nádej a odhodlanie byť skvelou študentkou však opadli po prvej prednáške, keď som pochopila, že najbližšie roky budem študovať odbor, čo ma nielenže nebaví, ale ani nemá reálne uplatnenie na dnešnom pracovnom trhu, ktorý ovládajú dobré známosti. Čo už. Musím to pretrpieť a hádam sa životom nejako prehryziem. A ak nie, mostov je predsa v tejto krajine dosť. Aj bezdomovcov, ktorí mi budú robiť spoločnosť.

Očami hypnotizujem veľké číslice na mobile, ktoré mi oznamujú, že moje muky sa skončia presne o tri minúty.

Aleluja! Dočkala som sa! Ešteže v piatok máme prednášky len do jednej. Keby som tu mala byť do večera, šlak by ma trafil prv, než by profesor otvoril ústa.

Konečne sa s nami rozlúči a ja vyletím z učebne ako víchor. Kačena mi je v päťach a takmer si na ihličkách vyvrtne členok.

„Lara, čakaj! Lara, no tak!“

Neochotne zastavím v mase valiacich sa študentov a upriem na ňu pohľad.

„Čo sa toľko rozkrikuješ, Kač?“

„Konečne si zastala! Tebe sa uteká v teniskách. Čo dnes večer? Pôjdeme niekam?“

Nespokojne sa pomrvím a niekoľkokrát zažmurkám. Ach, ten apríl! Toto neskutočne premenlivé počasie ma deprimuje. Lebo ak vôbec rozmýšľam nad tým, či ísť na diskotéku, je to so mnou zlé. Aby sme si rozumeli, som disko maniačka. Ale brutálna! Trance, dance, house... To je moje! No keď mi hrozí, že zmoknem nahodená v super handrách, dobrá nálada ma opúšťa.

„Neviem, Kač.“ Myknem plecami. „Dáme si vedieť večer, okej? Teraz letím na ranč.“

Zagúľa očami, hlasno si povzdychne a umelými nechtami mi zaryje do chrbta, kým ma tlačí k východu.

„Chod' si už zajazdiť, aby si sa upokojila,“ zachichoce sa.

„Tak to ti ďakujem.“ Vystrúham ironickú grimasu a viac sa jej nevenujem.

Vybehnem na cestu a zamierim k zastávke. Kačena má svojský humor. Vlastne je celá svojská. Tak správne šibnutá, až ju človek musí mať rád. Hoci občas vie ľuďom pekne naložiť.

O pár minút vystúpim neďaleko ranča Furioso. Už viac ako desať rôčkov tu jazdím a starám sa o tie božské tvory. Vždy to však bolo len rekreačne a zrejme to tak aj zostane. Chýba mi odvaha a súťaživosť, aby som mohla pretekať. Zaujímavé, že v iných veciach ju mám. Som divná, ale to už dávno viem. Bijú sa vo mne také rozdielne osoby, až je to neuveriteľné. Pre mnohých som záhadou a zároveň prevapením.

Šuchcem sa po asfaltke a vyšlem nebesiam tichú vďaku, lebo na oblohe sa zjaví slniečko a ja nemusím utekať pomedzi kvapky dažďa. Do šatní vpadnem ako veľká voda, a hneď sa začnem prezliekať do jazdeckých nohavíc a starého vyťahaného trička.

Na nohy si natiahnem jazdecké čižmy a pohnem sa k stajniam. Nehľadiac pred seba si cestou viažem vlasy do vrkoča. Vtom do niekoho vrazím.

„Prepáč, nevidela som...“ Automaticky zo mňa vylezie ospravedlnenie, no kým stihnem zdvihnúť hlavu, vidím už len vzdalujúci sa chrbát. Podotýkam, že pekne vypracovaný chrbát!

Aj tak sa dá, pomyslím si a s úsmevom od ucha k uchu navčálam do stajne. Zvykla som si, že sem chodia nafúkané decká, ktoré si myslia, že keď odjzdili zopár pretekov, tak sú z nich majstri sveta. Preto si príhodu spreď pár minút neberiem k srdcu. Zamierim k boxu číslo sedem, kde prebýva môj miláčik. Nádherný, veľký čierny anglický plnokrvník menom Robson. Do rúk si vezmem dve kefy na čistenie a vkĺznem do boxu.

„Ako sa má môj šampión?“

Hladím jeho obrovskú hlavu a v očiach sa mu odráža moja usmiata tvár. Na jednu ruku si natiahnem gumené žbilko a do druhej vezmem červenú kefu. Rukami postupne prechádzam po sedemstokilovom tele.

„Budeš mať tú najčistejšiu srst' zo všetkých.“

Opäť sa prihováram nemému priateľovi. Občas sa cítim ako idiot, ale fakt len občas. Bavím sa s ním ako s bábätkom, a pritom by ma dokázal jediným kopnutím zabiť. Ale to by môj mierumilovný Robson neurobil. On veru nie. Kefy odložím a Robsona vyvediem von. Priviažem ho na miesto, na ktorom strojíme aj odstrojíme každého koňa pred aj po jazdení. Na hlavu mu nasadím uzdu, na chrbát deku a sedlo, ktoré mi pomôže zapnúť Igor. Nemám toľkú silu, aby som ho zatiahla sama.

Igor je fajn chlapík. Krátko po päťdesiatke, s malým pivným bruškom a miernej povahy. Vyskočím do sedla a zamierim k jednému z obdĺžnikových výbehov. Najskôr sa prechádzam len krokom a sledujem vedľajší výbeh, v ktorom niekto trénuje. Niekto, koho som tu ešte nevidela. Prejdem do klusu a po pár minútach do cvalu. Vlasy vykúkajúce spod prilby mi vejú vo

vetre a ja sa vznášam. Letím a myslou som vo svojom svete, v ktorom počujem len dupot kopýt. No tých svetov mám niekoľko. Ďalší ma opantá vždy na diskotéke, kde sa natriasam na hlasnú hudbu.

Spomalím opäť do kroku a s úžasom hľadím na jazdca vo vedľajšom výbehu. Skáče cez prekážky, trénerka ho hlasno povzbudzuje a očividne má z jeho takmer bezchybnej jazdy radosť. Ja som nikdy neskákala.

S Robsonom sa priblížime tesne k plotu medzi výbehmi a postávame tam asi desať minút. Namiesto toho, aby som jazdila, sedím na koni a zízam na dákeho neznámeho, ako preskakuje čoraz vyššie prekážky. Robson trhne hlavou, až mi z ruky vyklízne oprata.

„Prepáč, viem, že sa už nudíš.“

Načiahnem sa po ňu a popchnem ho. Jazdcovi viac nevenujem pozornosť. Po hodine a pol dopadnem zničená nohami na zem. Odstrojím Boba, vytriem ho dosucha a obriadim. Po oblohe sa začínajú valiť mračná. Spotená sa ponáhľam do šatne a plecóm sa nechtiac obtriem o jazdca, ktorého som videla na vedľajšej dráhe.

„Ty to robíš schválne?“ prskne na mňa jedovato, až vyvalím oči a zbystrím pozornosť.

„Prosím?“

Pozrie mi do očí a ja mám pocit, že mu z nich každú chvíľu vyletia iskry.

„Dnes si do mňa vrazila už druhýkrát. Pýtam sa, či to robíš schválne, alebo si len slepá?“

Neveriacky zaklipkám mihalnicami.

„Prepáč, nedívala som sa,“ poviem mu zmierlivým tónom.

Čo je to za kreténa? Ešte som ho tu nevidela, bude na ranči nový.

„Si si istá? Videl som, ako ma sleduješ na dráhe. Nie je to len hra, ako získať moju pozornosť?“

Sebavedome sa usmeje a ja mám pocit, že hrmenie, ktoré sa ozve nad rančom, je oproti tomuto magorovi nič.

„A ty si azda spadol z jahody, že sa považuješ za niekoho výnimočného?“

Zasmeje sa, svaly na hrudi sa mu ešte viac napnú a ukáže mi chrbát. Ignorant jeden namyslený! Pokrútim hlavou, vojdem do šatní, kde sa rýchlo osprchujem a prezlečiem. Dlhé škoricové vlasy si prečešem kefou a zamierim domov. Pri bráne ma čaká otec na svojom forde. Ako dobre! Aspoň nezmoknem. Opäť hlasno zahrmi a ja pridám do kroku. Na chrbte cítim niečie oči. Neprijemný pohľad, ktorým mi do chrbta niekto vypaľuje dieru. Keď nastúpim do auta, otočím hlavu a zbadám ho. Stojí pred stajňou a na perách má sebavedomý úsmev. Všimne si môj pohľad, zdvihne ruku a zamáva mi. Nereagujem, zavriem dvere na aute a nechám otca, aby ma odviezol domov.

„Ako si sa dnes mala?“ spýta sa ma, kým kľučkuje pomedzi autá.

„Fajn. A ty?“ odpoviem bez záujmu a pred očami mám stále ksicht toho drzého chalana z ranča.

„Dobre, v práci bolo rušno ako vždy. A prišiel k nám tvoj brat s Alicou,“ oznámi mi, akoby nič. Oči sa mi rozžiaria a srdce poskočí. Konečne uvidím brata! Po piatich mesiacoch!

„To si mi mal povedať hneď, otec.“

„Veď ti to vravím teraz.“

Usmeje sa popod fúzy a odbočí na sídlisko. Razom sa mi zlepši nálada a ja sa teším ako decko, ktoré práve zavalili hľbou čokolády. Brata mám veľmi rada. On predsa za nič nemôže. Za to, že je krásny, vysoký, tmavý a urastený. Že ja som krpatá, s divnou farbou vlasov, pehami na pleciach a nose. Vyletím z auta a čo najrýchlejšie utekám k paneláku. Pri výťahu stepujem ako koza na pláni a očami nútím otca pridať do kroku. Dvere na byte sa rozletia a ja padnem Máriovi do náručia.

„Braček!“ zvýsknem, objímam ho a vybozkávam. Je odo mňa takmer o pol metra vyšší, a tak mám čo robiť, aby som dočiahla na jeho tvár.

„Ahoj, sestra, ako sa máš?“ spýta sa a obdarí ma úsmevom.

„Výborne, keď si doma. Ako sa máte vy? A čo máte nové?“ Zасыpávam ho otázkami a ťahám ho do obývačky. Jeho frajerku Alicu len letmo pozdravím. Čo ma po nej, podstatný je môj brat, ktorý sa konečne vrátil z Anglicka.

„Len pokoj,“ zasmeje sa a pritisne si ma k hrudi. Rukou mi postrapatí vlasy, ako keď som bola malé dievčatko. Je o osem rokov starší a vždy sme mali skvelý vzťah.

„Veľmi mi chýbaš,“ potiahnem nosom a vrhnem naňho psí pohľad. Odkedy sa pred dvomi rokmi aj so svojou úžasnou Alicou odsťahoval do Londýna, je mi smutno. Rodičia sú super a rozumiem si s nimi, no starší brat je starší brat. Ťahám z neho informácie, kladiem mu tristo otázok a nedám mu vydýchnuť.

„Sme tu len na dva týždne. Dúfam, že v lete za nami prídeš do Londýna, sestra.“

„A čo by som tam robila?“ Šokovane naňho pozriem. Ešte som v Londýne nebola. Nikto z nás. Tým myslím seba a rodičov.

„Nájdeme ti s Alickou nejakú brigádu. Keď ti skončí letný semester, budeš mať niekoľko mesiacov voľno. Hádám nechceš tvrdnúť doma alebo v supermarkete vykladať tovar za pár drobných? Navyše sa zlepíš v jazyku.“

Uvedomím si, že som nad tým doteraz vôbec nepremýšľala. Prázdniny som vždy trávila s kamošmi, chodila kade-tade a bavila sa. No výška očividne mení aj toto. A čo som si myslela? Že sa budem štyri mesiace voziť na koňoch a vymetať diskotéky?

„Hm, neviem. Popravde, nerozmýšľala som nad tým, čo bude v lete.“

„No vidíš, tak je to vyriešené.“

Rukou ma oblapí okolo pliec a pošúcha mi rameno. Usmejem sa a ďalej to neriešim. Ešte je čas. Uvidíme. Vychutnávam

si rodinnú pohodu a takmer si nevšímam vyzváňajúci mobil. Mama mi ho hodí do ruky a začne nám servírovať zákusky.

„Zdvihni ho, Lacka. Vyzváňa ti už dlho.“

Škaredo na ňu zazriem, pretože ma oslovila menom, a priložím si telefón k uchu.

„Prosím, Kač?“

„Ahoj, tak čo večer?“ ozve sa jej veselý hlas.

„Neviem. Prišiel domov brat, tak asi zostanem doma.“

„Sestra, netrep! Aj my chceme ísť von. Dohodni sa s kamoškami a pôjdeme spolu. Zavolám aj pár starých kamošov.“

Mário sa drzo zamieša do môjho rozhovoru. Kačena to v telefóne začuje a hlasno zvýskne: „Júj, chlapi!“

Dohodnem sa s ňou na pol jedenástu a telefón šmarím na gauč. Vlastne sa aj poteším, pretože zábavy s mojím bratom som vždy mala rada. Aj to, ako ma na diskotéke strážil ako oko v hlave. Ako mi robil scény, keď sa na mňa prilepil niekto, podľa neho nevhodný, čo bol vlastne každý chalan. Usmejem sa a začnem sa tešiť na večer, ktorý bude iste taký dobrý ako za starých čias.

2

Zabalená len v osuške sa hrabem v skrini a vyhadzujem z nej šatstvo, ktoré sa kopí nielen na posteli, ale aj na zemi. V obývačke už sedí tlupa chalanov a hlasno sa s bratom doberajú. Alicu nepočuť. Zrejme je niekde bokom a tvári sa ofučane. Nikdy som ju nemala v láske, pripadá mi veľmi povrchná. Ale čo už, brat je s ňou šťastný a ja s tým nič nespravím. Niekto zaklope na dvere mojej izby a ja takmer dostanem infarkt.

„Dočerta!“ zahreším, pretože som zabudla zamknúť, a vo dverách zbadám Kokovu hlavu.

„Ale, ty si ešte v uteráčiku? Slečinka, hod' na seba dačo sexi a vypadneme, okej? Alebo poď takto, máš veľmi pekné nohy.“

Premeria si ma zhora nadol a obdivne zapíska. Zagánim naňho a hodím po ňom džínsy, ktoré práve držím v ruke.

„Vypadni, Koko!“

Hlasno sa zasmieje a zavrie dvere. Rýchlo otočím kľúčom, aby ma neprepadol ďalší z bratových kamošov. Poznajú ma od detstva a teraz by si ma obzerali, ako sa prezliekam! Chlapi! A vraj kamarátova sestra je tabu. To im tak verím.

Natiahnem si úzke tmavé džínsy a biely ležérny top. Obujem si lodičky, nech som vyššia, pery pretriem leskom a ide sa. S huiňou, ktorú mám na hlave, väčšinou nerobím nič. Moje husté škoricové vlny neskrotí nikto. Dovalím sa do obývačky, kde sú všetci v družnej nálade. Brat, Alica a jeho štyria kamoši na mňa pozrú, zasmejú sa, štrngnú si s poldecákmi a konečne zdvihnú zadky z nášho gauča.

„Kam ideme, sestra?“ Brat ma objíma a rukou mi takmer rozdrví plece.

„Kačena a Simona nás čakajú v klube,“ odpoviem sucho, vymaním sa z jeho zovretia a zamknem byt. Ešteže rodičia nie sú doma. Vpraceme sa do dvoch taxíkov a o pár minút vstúpime do klubu. Je krátko po jedenástej a na parkete sa už vlní niekoľko tiel. Simona s Kačenou sa ku mne rozbehnú, vybozkávajú ma a pohľadom zhodnotia bratových kamošov. Sadneme si do veľkého boxu a hlučnou zábavou na seba pútame pozornosť ostatných návštevníkov. Sondujem po podniku a hľadám kamoša Joža, ktorý pracuje pri bare.

„Že by dnes nerobil?“ šomrem si popod nos a vykrúcam krk, čo mi sily stačia.

„Čo sa toľko okúňaš, sestra?“

Mário ma pobavene sleduje a zrejme si práve zaumienil, že si ma bude celú noc doberať. Nuž, aj takí sú starší bratia.

„Ale nič.“

Venujem mu ironický úsmev a zdekujem sa na toaletu. Za päťami mám Alicu, ktorá sa snaží pôsobiť milo.

„Pozri, Lara, cítim, že ti nie som pochuti, a trápi ma to.“

Pche, to iste! Pozriem na ňu so zdvihnutým obočím. Usmieva sa na mňa. Tak milo, nevinne... No dobre, nebudem sviňa. Nepříjemný pohľad vymením za milý, usmievavý a nezaujaty.

„Ale nie, Alica. To si len namýšľaš. Viem, že máš môjho brata veľmi rada a nikdy by si mu neublížila,“ poviem mierne výhružným tónom, aj keď sa snažím znieť čo najmilšie.

„Ospravedlň ma.“

Zavriem sa do kabínky, aby som sa vycikala. Nos mi vykrúca od hnusného vzduchu presiaknutého cigaretovým dymom, alkoholom a potom. Niektorí ľudia sa prosto necítia a majiteľ vždy zapne klímu až vtedy, keď klub praská vo švíkoch a nedá sa tu dýchať. Pred zrkadlom si upravím mejkap, opäť sa nasilu usmejem na bratovu frajerku a vrátim sa k boxu. Nesadnem si, pretože zahliadnem pri bare Joža, svojho najlepšieho kamoša. Zvrtnem sa na podpätku, ale brat ma zdrapí za ruku.

„Kam ideš?“

„K baru.“

„Veď sme si už objednali. Pozri, máme plný stôl.“

Prezriem si nápoje rozložené na stole a hľadám niečo, čo chýba a na čo sa vyhovorím. Keby som mu povedala, že idem za kamošom, hneď si ma začne doberať, a to nechcem.

„Nevidím minerálku.“

Mário sa obráti, pohľadom preskúma fľaše a pokrúti hlavou. Usmejem sa naňho a zamierim k baru. Zadkom vykrúcam ostošeť, lebo vo vysokých lodičkách sa inak chodiť nedá. Napriek tomu ich nosím. Jednak je to sexi, jednak chcem byť vyššia. Stošesťdesiat centimetrov je žalostne málo, keď sa okolo mňa obšmietajú samé žirafy.

Len čo ma Jožo zbadá, vyčarí úsmev od ucha k uchu.

„Ahoj, kráska,“ pozdraví ma, nakloní sa ponad barový pult a pobožká ma na obe líca.

„Ahoj, drahý. Kde si bol? Nevidela som ťa.“

Ohrniem spodnú peru.

„V sklade a nemrač sa.“

Brnkne mi po nose a ja sa rozosmejem. Využívam, že teraz nemá veľa práce, aby sme sa pohovárili. Naše konverzácie sú vždy plné humoru a smiechu. Všetci, čo nás vidia spolu, nás podozrievajú, že sme pár. Dokonca aj mama sa ma stále vypytuje, kedy sa dáme oficiálne dokopy. Ale my pár nie sme. Sme iba najlepší priatelia. Rozumieme si na takej úrovni, že nemá význam pokaziť to vzťahom. Pretože takú spriaznenú dušu stretnete iba raz za život. Priznávam, začalo to medzi nami úletom, keď sme pod vplyvom alkoholu takmer urobili niečo, na čom sa teraz len smejeme. Po prvom rande sme zistili, že priateľstvo je pre nás oveľa hodnotnejšie, a teraz sme tu jeden pre druhého a navzájom sa podporujeme. Či ho ľúbim? Áno, a veľmi. Ale nie ako muža. Lúbim ho ako priateľa, človeka, ako niekoho, o kom viem, že keď mu zavolám hoci o tretej ráno, nepovie mi nie. Zistila som, že táto láska k nemu je krajšia a hodnotnejšia ako láska k mužovi.

„Čo ti dám?“

„Minerálku, ďakujem.“

Na bar postaví fľašu minerálky, do ktorej mi strčí červenú slamku, lebo vie, že červenú milujem. Na chvíľu osamiem, pretože sa musí venovať zákazníkovi. Klub sa pomaly zaplňa a ja si pohľadom premeriavam ľudí, ktorí vchádzajú dovnútra – mnoho známych tvárí, ale aj zopár neznámych. Rôzne typy báb – fífleny, dedičanky, prirodzené krásky, ale aj neprirodzené, ktorých je, tuším, čím ďalej tým viac. Keď sa Jožo vráti s úsmevom ku mne, pri vchode spozorujem toho nadutého kreténa.

„Výborne! Už len ten mi tu chýbal,“ povzdychnem si.

„Čo? Kto? Nejaký nápadník?“

„To určite nie,“ odseknem trochu podráždene.

„Taký nadutý somár z ranča. Dnes som ho tam stretla prvýkrát a správal sa ku mne ako idiot. Myslí si, že je niečo viac len preto, lebo preteká.“

Jožo sa pobavene zasmieje.

„Keď vravíš...“

Zdvihnem kotvy a rozlúčim sa skôr, ako budem musieť pri bare čeliť tomu nafúkancovi. Jožo na mňa žmurkne a ja sa predieram pomedzi ľudí k nášmu boxu. Simona je nalepená na Kokovi, čo ma trochu zaskočí, no nevšímam si to a sadnem si ku Kač.

„Kedy nám tu vznikol nový párík?“

Štuchnem Kač do pleca, až jej zabehne džús.

„Neviem. Tvoj brat šiel na parket s frajerkou a ostatnými chalanmi, a keď som sa obzrela, tak bum! Simona sa už prisala na jeho ústa.“

Zasmejeme sa a aj my zamierime na parket, ktorý sa medzičasom celkom zaplnil. Jačíme, bláznime sa, zvodne sa vlníme a hádzeme horúce pohľady na mužov okolo.

„Pozri, Lara, aký macko!“

Prudko sa obrátim, aby som zbadala toho macka. Doteraz ma tu nik neupútal.

„Kde?“ Žmúrim do tmy a spreď tváre si odháňam dym.

„Tam! Ten v modrej košeli.“

To snáď nie! Vyvalujem oči na namysleného chalana z ranča, pretože presne jeho má Kač na mysli. Uznávam, že je fešák.

„Práve sa sem díva! No nie je chutný?“

Otočím sa a tancujem ďalej, ibaže s křčom v tele.

„Vôbec nie je chutný,“ odvrknem. Kačena mykne plecóm a stále sa naňho vyškiera.

„Ide sem! Ide sem!“ zvolá a od radosti začne skackať, kým ja zúfalo hľadám únikovú cestu z tejto situácie. Kde mám brata? Prečo sa práve teraz musel vypariť? Zamierim k toaletám, no odrazu sa predom mnou zjaví on.

„Ale nie, si to ty? Takmer som ťa nespoznal.“

„Sorry, ale ja ťa nepoznám.“

Chcem odísť, no zatarasí mi cestu.

„Ale áno, poznáš. Dnes sme spolu hovorili na ranči.“

Pochopím, že sa z toho tak ľahko nevyvlečiem, a tak zaútočím.

„Jasný, ty si ten magor.“

Zasmeje sa, chytí ma za ruku a pritiahne k sebe. Čo to má znamenať?

„Hej, to som ja. No vidíš, že si ma pamätáš. Už sa aj poznáme, takže si spolu môžeme zatancovať. Sekne ti to, skoro som ťa takú nahodenú nespoznal. A tie vlasy!“

Rukou mi prehrabne vlasy a tvár priblíži tesne k mojej. Nohy mi oťažujú, na čelo mi vystúpia kropaje potu a srdce sa mi rozbúcha tak, že mi ide vyskočiť z hrude.

Šibe mi? Prečo som z neho nervózna?

„Sú husté a vlnité. Máš riadnu huňu,“ zasmeje sa a povolí stisk. Cítim z neho vodku, ktorú sa snaží prekryť mentolovou žuvačkou. Vymaním sa z jeho objatia a bežím na toalety. Kač zo mňa páči, kto to je a odkiaľ ho poznám, no ja len mávnem rukou a nevšímam si ju. Je mi divne. Dvíha sa mi žalúdok a nohy sa mi chvejú. Zvyšok večera radšej presedím v boxe a nikoho si nevšímam. Akurát s Jožom si posielame správy cez WhatsApp. Celá partia sa dobre zabáva, preto im nechcem kaziť náladu. Chalan z ranča sa ku mne už nepriblíži, no z času na čas na mňa s úškrnom pozrie. Mám chuť mu skočiť do toho seabavedomého úsmevu!

3

Ráno vstanem pomerne skoro. Hodím do seba kúsok celozrnného chleba a polovicu jogurtu. Od otca si požičiam ford a zamierim na ranč prevetrať si hlavu. Zároveň potrebujem

plúcami prehnat trochu čerstvého vzduchu, aby mi tam nezostal ani gram cigaretového dymu, čo som celú noc dýchala. Zaparkujem pred rančom a zamierim do šatne. Prezlečiem sa do svojho klasického úboru a zídem do východného výbehu. Pozdravím Robsona, poriadne ho vyobjímam a dám mu zopár jablk, ktoré som mame potajme potiahla z chladničky. Ostatné kone z výbehu ku mne priklusajú, len čo zistia, že som im priniesla dobroty. Ledva sa odtiaľ dostanem a vrátim sa do stajne. Boxy sú prázdne, všade je ticho a ja počujem len otravný bzukot múch a občasné kvapkanie vody z kohútika na dno vedra. Vezmem si lopatu, fúrik a tlačím sa s nimi do Bobovho boxu. Do nosa mi udrie zápach hnoja, na ktorý si zrejme nikdy úplne nezvyknem. Zapriem sa do lopaty a začnem kydať hnoj. Po chvíli v stajni začujem kroky, ktoré si veľmi nevšímam, pokiaľ mi do boxu niekto nestrčí hlavu.

„Huňa, čo ty tu?“

Bože! Zase on? Zvrástim obočie, prevrátim očami a ďalej nakladám do táčok hnoj.

„Myslel som si, že budeš dospávať včerajšok, a ty makáš v stajni. Pôsobivé.“ Zdvihnem k nemu zrak. Na tvári má ten istý pobavený úsmev.

„Ani ja by som ťa tu po včerajšku nečakala. Daj si odpich.“

„Huňa, nebuď na mňa zlá. Vieš, mňa na rozdiel od teba viaže tréning, preto som tu.“

„Stále ťa baví povyšovať sa nad ostatných? A prestaň ma oslovovať Huňa.“

Zasmeje sa a pristúpi o krok bližšie. Lopatu šmarím o táčky o čosi silnejšie a na čižme mu pristane kus hnoja.

„Nuž, dobre teda. Som Daniel.“

Otrasie si z nohy hnoj a vystrie ku mne ruku. Prekvapene zažmurkám, ale nereagujem. Pristúpi ku mne, z rúk mi vytrhne lopatu a vloží si svoju dlaň do svojej.

„Aj mňa veľmi teší.“ Zatrásie našimi rukami.